

М О Т И В И към Присъда № 120/25.09.2023 година, постановена по НОХД № 533/2023г. по описа на РС-Елхово:

Наказателното от общ характер производство е образувано въз основа на внесен от РП-Ямбол обвинителен акт ведно с БП № 104/2023г. по описа на РУ-Тополовград, с който подсъдимият **А. А. Х. /А.А.Н./, гражданин на Сирийска арабска република**, е обвинен в извършване на престъпление **по чл.279, ал.1 от НК**, за това, че на 27.08.2023г., в района на гранична пирамида № 277, в землището на с.Лесово, общ.Елхово, обл.Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

Съдът е дал ход на делото при условията и по реда на задочното производство - в отсъствието на подсъдимия, но с участието на служебния му защитник, назначен от фазата на БП – адв.А. Б. от АК-гр.Ямбол, като е приел, че са налице предвидените в закона предпоставки за разглеждане на делото по този ред. Съдът е счел, че разглеждането на делото в отсъствието на подсъдимия не би попречило за изясняване на обективната истина по делото.

В съдебно заседание участващият по делото прокурор П. Р. при РП-Ямбол, поддържа повдигнатото против подсъдимия А. А. Х. обвинение в извършване на престъпление по чл.279 ал.1 от НК, като намира същото за доказано по категоричен начин както от обективна, така и от субективна страна. Предвид на това представителят на обвинението моли съда да признае подсъдимия А. А. Х. за виновен по повдигнатото му обвинение, като смята, че са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно: оказаното от подсъдимия съдействие в хода на ДП, признанието на вината, чистото съдебно минало, поради което и при условията на чл.55, ал.1 от НК предлага да му се наложи наказание лишаване от свобода в минимален размер, което да бъде отложено за изпитателен срок от 3 години, като на основание чл.55, ал.3 от НК да не се налага по-лекото наказание глоба, предвид тежкото му материално състояние.

Назначеният в хода на бързото производство служебен защитник на подсъдимия А. А. Х., адв.А. Б., в хода на устните прения не оспорва авторството на деянието и намира обвинението за доказано по несъмнен начин, въз основа на събраните доказателства. Пледира при индивидуализиране на наказанието спрямо подсъдимия да се вземе предвид наличието на многобройни смекчаващи вината му обстоятелства, като в тази насока се изтъкват признаване на вината, пълните самопризнания на подзащитния му, с които е способствал за разкриване на обективната истина по делото, младата му възраст и чистото му съдебно минало. Поради тези си съображения адв.Б. счита, че наказанието на подс. А. А. Х. следва да бъде определено при условията на чл.55 ал.1 т.1 и ал.2 от НК под предвидения в престъпния състав минимален размер както по отношение на наказанието лишаване от свобода, така и по отношение на наказанието глоба.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и като съобрази процесуалната им годност, приема за установени от **фактическа страна** следните факти, а именно:

Подсъдимият А. А. Х. /А.А.Н./, е роден на ****г., в гр.***, Сирийска арабска република и е гражданин на тази страна.

Съгласно обясненията му, дадени в хода на БП в качеството му на обвиняемо лице, приобщени по реда на чл.279 ал.2 вр.с ал.1, т.2 от НПК, същият в средата на м.08.2023г., на неустановена дата, е напуснал родината си по произход – Сирийска арабска република и нелегално е влязъл на територията на Република Турция, с намерение от там да се придвижи до Федерална Република Германия, където живеели негови роднини, като премине през Република България. Тъй като не притежавал надлежно разрешение да влезе в Република България, подсъдимият решил да стори това не по предвидения от закона начин - без

съответно разрешение на надлежните органи на властта и не през определените за това места. Във връзка с това си решение подсъдимият А. А. Х. чрез баща си, който е организиран и заплатил на каналджии преминаването му, се срещнал с други седем лица, които също имА. намерение да преминат нелегално турско-българската граница. Заедно с тези лица и с водачи на 26.08.2023г. /събота / вечерта, около 21.00 часа подсъдимият бил извозен с миниван, с който пътува. няколко часа, до гориста местност в близост до турско-българската граница. Там лицата от групата били свалени от минивана, който се върнал обратно, а групата продължила да се придвижва пеша, водена от един водач, който бил сирийски гражданин. Рано сутринта на 27.08.2023г. групата стигнала до възпрепятстващото съоръжение, състоящо се от телена мрежа в долната си част и бруно от бодлива тел в горната си част. Съоръжението било преодоляно чрез преминаването на лицата от групата един след друг и водача им, през отвор в долната част на телената мрежа. По този начин на 27.08.2023 г. подсъдимият А. А. Х. влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, в района на гранична пирамида № 277, находяща се в землището на с.Лесово, общ.Елхово, обл.Ямбол без разрешение на надлежните органи на властта. По същото време и по идентичен начин останА.те лица от групата и водача им също влезли на територията на Република България. След това подсъдимият заедно с водача и останА.те седем лица от групата, продължили да се придвижват пеша към вътрешността ѝ, през землището на с. Лесово, към територията на община Тополовград, където било предварително определеното място, където групата е трябвало да се качи в автомобил и да продължи пътуването си. Така подсъдимият и спътниците му, водени от водача-сириец достигна. до асфалтов път и на 28.08.2023г. се качили в автомобил марка „Фолксваген“, модел „Файтон“ с английски рег. № *** 5 9 ***, управляван от украинската гражданка С.А.С.. След като групата се качила на автомобила и същият потеглил към гр. Тополовград, водачът се върнал обратно.

Около 15.00 часа на 28.08.2023г. лекият автомобил, управляван от украинската гражданка С.А.С., с возещия се в него подс.А. А. Х., преминал покрай полицейски патрул, позициониран на входа на гр. Тополовград, посока от към гр.Елхово, на ул. „Васил Левски“. Патрулът бил в състав – разпитаните по делото свидетели С. Л. С. и К. К. К., и двамата полицаи при РУ-Тополовград. Свидетелите С. и К. спрели лекия автомобил за проверка и установили, че водач на автомобила е украинската гражданка С.А.С., а пътници в него били подсъдимия и още седем лица, чужди граждани. Понеже пътниците в автомобила не говорили български език и не представили документи за самоличност, но заявили, че са от Сирия, свидетелите С. и К. отвели подсъдимия А. А. Х. и спътниците му в РУ Тополовград, където техен колега задържал подсъдимия.

На същия ден, 28.08.2023г. свидетелят Д. С. Ж. /на длъжност „старши полицаи“ при ГПУ Елхово/, извършил обход на възпрепятстващото съоръжение, в землището на с. Лесово. В района на гранична пирамида № 277, свидетелят Ж. установил отвора в мрежата на възпрепятстващото съоръжение, през който преминал подсъдимият, както и следи от множество човешки стъпки, с посока от Р. Турция към вътрешността на страната ни. На около сто метра от възпрепятстващото съоръжение, свидетелят Ж. установил следи от смачкване на тревата, които продължавА. към с. Лесово. По същото време и в посочения район св.Ж. сочи, че не е било констатирано друго нарушаване на държавната граница.

При регистрацията на задържаните лица било установено, че подсъдимият е А. А. Х., гражданин на Сирийска арабска република. При разпита си в хода на БП същият се е признал за виновен по повдигнатото му обвинение по чл.279, ал.1 от НК и е дал кратки обяснения за времето и мястото на преминаване на държавната ни граница, вкл. и че не е имал надлежно разрешение да я премине, поради което е ползвал услугите на каналджия и водач, който го е превел през границата от Република Турция до страна от Европа, през Република България, не по установения за това ред. В обясненията на подсъдимия, приобщени към доказателствената съвкупност по делото, чрез прочитането им по реда на

чл.279 ал.2 предл.ІІ-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, същия е заявил, че целта му е била да стигне до ФР Германия.

Тъй като при задържането у подсъдимия не е бил намерен национален документ за самоличност, самоличността му е била снета от разследващия орган, по негови данни. Лицето се идентифицирало с имената: - А. А. Х. /А.А.Н./, роден на *****, в гр.***, Сирийска арабска република, гражданин на Сирийска арабска република. Тази самоличност подсъдимият е заявила чрез преводач, пред разследващия орган, при привличането и разпита му като обвиняем в хода на БП. Така установената във фазата на БП самоличност се възприе и от съда в хода на съдебното производство, предвид липсата на представен и в хода на съдебното следствие документ за самоличност на подсъдимия.

От приложената в материА.те по БП справка за съдимост, с рег.№ 230828005000390065 от 28.08.2023г., издадена от БС при Районен съд-Тополовград, след направена справка в ЦБС при Министерство на правосъдието, се установи, че подсъдимия А. А. Х. не е осъждан.

Горната фактическа обстановка се възприе от настоящия съдебен състав въз основа на събраните гласни доказателства – от обясненията на подсъдимия, приобщени чрез прочитането им по реда на чл.279 ал.2 предл.ІІ-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, с които същия изрично е заявил, че се признава за виновен по предявеното му обвинение, от показанията на свидетелите С. С. /мл.пол. инспектор в РУ-Тополовград към ОД МВР - Хасково/, К. К. /полицай в РУ-Тополовград към ОД МВР – Хасково/ и Д. Ж. /ст.полицай при ГПУ-Елхово към РД“ГП“гр.Елхово/, дадени в хода на съдебното следствие и от писмените доказателства, приложени по делото и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл.361 вр.с чл.283 от НПК.

Обясненията на подсъдимия, макар и средство за защита, кореспондират с останА.я доказателствен материал, поради което съдът ги възприе за достоверни. Същите съдържат фактически твърдения относно времето и мястото на извършване на деянието, както и такива относно формата на вината и мотивът за осъществяване на инкриминираното престъпление.

Показанията на разпитаните свидетели С. С., К. К. и Д. Ж. се кредитират от настоящия съдебен състав като достоверни, логични и последователни. Липсват индиции за предубеността на свидетелите. Показанията на тези свидетели кореспондират с останА.я доказателствен материал по делото, в т.ч. и с признанието на самия подсъдим, че е извършил вмененото му престъпно деяние. Възпроизведените от свидетеля Ж. факти са пряко относими към мястото и механизма на осъществяване на престъпното деяние, а тези изложени от свидетелите С. и К. са пряко относими към мястото, времето и начина на откриване на подсъдимия като един от 8-те чужди граждани, установени в л.автомобил марка „Фолксваген“, модел „Файтон“ с английски рег. № *** 5 9 **, управляван от украинската гражданка С.А.С., спрян за проверка на ул.“Васил Левски“, на влизане в гр.Тополовград, в посока от към гр.Елхово.

Писмените доказателства, приложени по БП № 104/2023г. по описа на РУ-Тополовград /справка за съдимост на подсъдимия, Регистрационна карта, Заповед за задържане на лице от 28.08.2023г. и справка от Дирекция „Миграция“ с рег.№ 105450-10402 от 20.09.2023 г./, се прецениха за редовни от външна страна, а като кореспондиращи с останА.те доказателства по делото, се кредитират от съда.

От така приетата за установена фактическа обстановка, съдът направи следните **правни изводи:**

От обективна и субективна страна подсъдимият А. А. Х. /А.А.Н./, роден на *****, в гр.***, Сирийска арабска република, **гражданин на Сирийска арабска република**, с основно образование, неженен, безработен, **неосъждан**, без документи за

самоличност, с деянието си **е осъществил престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК**, тъй като на 27.08.2023г., в района на гранична пирамида № 277, в землището на с.Лесово, общ.Елхово, обл.Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

В случая от обективна страна изпълнителното деяние е осъществено от подсъдимия А. А. Х. чрез фактически действия по преминаване през държавната ни граница в посока от Република Турция в Република България. Същото е осъществено като на 27.08.2023г. подсъдимият е влязъл през границата на страната ни, без да е получил разрешение от надлежните органи на властта, осъществяващи гранично-пропускателен контрол. Подсъдимият не е имал необходимата виза, удостоверяваща правото му за влизане в страната ни, изискуема както с оглед неговото гражданство, така и с оглед държавата, от която осъществява фактическото преминаване на държавната ни граница – от съседната Република Турция. Или от обективна страна с деянието си, подсъдимият е нарушил установения в страната режим и ред за преминаване на държавната ни граница, като деянието е осъществено в първата изпълнителна форма, визирана в чл.279 ал.1 от НК – „без разрешение на надлежните органи на властта“, в хипотезата на „влизане“ в страната. Деянието е довършено, предвид на това, че подсъдимият е успял да премине държавната граница, като е задържан от полицейски органи във вътрешността на страната ни – установен заедно с още 7 чужди граждани като пътници в л.автомобил марка „Фолксваген“, модел „Файтон“ с английски рег. № *** 5 9 ***, управляван от украинската гражданка С.А.С., спрян за проверка на ул.“Васил Левски“, на влизане в гр.Тополовград, в посока от към гр.Елхово.

От субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите последици и е целял тяхното настъпване. Въз основа на доказателствата по делото и направеното от подсъдимия признание в обясненията му, дадени в хода на БП в качеството му на обвиняемо лице, включени в доказателствената съвкупност по реда на чл.279 ал.2 предл.ІІ-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, се установи, че А. А. Х. е предприел пътуването си като е напуснал Р.Турция, където е пребивавал, след като е напуснал на неустановена дата около средата на ч.08.2023г. родината си по произход – Сирийска арабска република, поради трудния живот и водените на места военни действия, с намерение да отпътува от страната ни за ФР Германия, където живеели негови роднини и да се установи там. Същият не е заявявал изрично в дадените от него обяснения пред разследващия орган в хода на БП, че е влязъл в страната ни, за да търси закрила. Предприемайки пътуването си към Република България, подсъдимият е бил наясно с обстоятелството, че ще премине през турско-българската граница, както и че му липсва изискуемото се разрешение за влизане в Р. България като държава-член на ЕС, бил е наясно и с установения пропускателен граничен контрол при преминаване на държавната ни граница. Същият е съзнавал и че ще влезе в страната ни без знанието на граничните власти, следователно в съзнанието му е била формирана представата за противоправния характер на деянието му и за неговите общественотоопасни последици, които е предвиждал, а от волева страна пряко е целял и искал тяхното настъпване, за да реА.зира целта си – да влезе на територията на Република България, от където да продължи към Ф.Република Германия.

Съдът не намери основания за приложението на чл.279, ал.5 от НК, съгласно който текст, не се наказва лице, което влезе в страната ни, за да се ползва от правото на убежище съгласно Конституцията. Липсват каквито и да било доказателства, че подсъдимият е преминал границата без съответно разрешение по причини, свързани с неговия произход, политически убеждения или религиозни вярвания или че е бил преследван заради своите убеждения или дейност в защита на международно признати права и свободи. Не са направени и доказателствени искания в тази насока от подсъдимия чрез неговия служебен защитник в хода на съдебното следствие. Законът изисква да бъде установено нА.чието на

посочените обстоятелства, за да се приложи хипотезата на чл. 279, ал.5 от НК, че влизането в страната е свързано единствено с желание, да се ползва от правото на убежище по смисъла на чл.27, ал.2 от Конституцията на Република България, като основанието за предоставяне на закрила - основателно опасение от преследване по причини на раса, религия, етническа принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, следва да е на.це по отношение на конкретното лице – в случая на подсъдимия, гражданин на Сирийска арабска република. Съобразявайки се в случая с причините, мотивирА. подсъдимия А. А. Х. да напусне доброволно родината си – Сирийска арабска република и да влезе нелегално на територията на страната ни след престой на територията на Р. Турция, като взе предвид и обстановката в държавата по произход /липсата на безогледно насилие, характеризиращо на.чие на повсеместен въоръжен конфликт/, съдът в настоящия си състав прие, че не са на.це основанията за прилагане разпоредбата на чл.279 ал.5 от НК спрямо подсъдимия, тъй като извършеното от него не попада в приложното поле на този фактически състав.

Предвид изложеното, съдът призна подсъдимия **А. А. Х. /А.А.Н./, гражданин на Сирийска арабска република**, за виновен в извършване на престъпление по чл.279 ал.1 от НК.

Причините и мотивите за извършването на деянието, съдът намери в незачитане от страна на подсъдимия на установения в страната ни правов ред и в частност на законовата уредба, регламентираща реда за преминаване на държавната граница, както и в личните мотиви, принудили подсъдимия да напусне доброволно родината си – Сирийска арабска република, а впоследствие и Р.Турция, където пребивавал за кратък период от време, за да премине на територията на държава-членка на ЕС, каквото се явява Р. България, от където да се придвижи към Ф.Р. Германия, където живеели негови роднини и където желаел да се установи и да заживее.

При определяне на вида и размера на наказанието съобразно изискването на чл.54 от НК, съдът намира, че макар престъплението, извършено от подсъдимия да е против дейността на държавни органи, то в случая извършеното от подс. А. А. Х. деяние по чл.279 ал.1 от НК не се отличава с по-висока степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от същия вид, като се съобрази и с динамиката на този вид престъпления понастоящем в страната ни. Съдът отчете и ниската обществена опасност на подсъдимия, който до настоящия момент не е бил осъждан, имал е добросъвестно процесуално поведение в хода на БП, правейки самопризнания по предявеното му обвинение, с което е съдействал за разкриване на обективната истина по делото. Взеха се предвид и подбудите, мотивирА. подсъдимия да извърши вмененото му престъпление, както и механизма на извършването му, а също и младата му възраст. Посочените смекчаващи обстоятелства биха могли да бъдат определени както като многобройни, така и като изключителни, за да се определи наказание при условията на чл.55 от НК. При тези фактически констатации, и при на.чие на многобройни и изключителни смекчаващи вината на подсъдимата обстоятелства, както и с оглед изпълнение на целите на наказанието, съобразно изискването на чл.36 от НК – да се поправи и превъзпита дееца към спазване на законите и добрите нрави, да се въздейства предупредително върху него и му се отнеме възможността да върши други престъпления и да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото, **съдът наложи на подсъдимия А. А. Х. наказание лишаване от свобода по чл.279 ал.1 от НК при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК** под предвидения в престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК минимум от 3 години лишаване от свобода, а именно: **- ПЕТ МЕСЕЦА лишаване от свобода, както и на основание чл.55 ал.2 от НК наложи на подсъдимия кумулативно предвидено в престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК наред с наказанието лишаване от свобода наказание глоба в размер на 500.00 лева**, като за това се съобрази с тежкото материално състояние на подсъдимия, липсата на работа и доходи.

Относно прилагането на разпоредбата на чл.66 ал.1 от НК: Съдът прецени, че са налице предвидените в посочената разпоредба условия за прилагането на този вид /условно/ осъждане спрямо подс. А. А. Х. за деянието по чл.279 ал.1 от НК, в извършването на което бе признат за виновен. А именно: подсъдимият към датата на извършване на инкриминираното престъпно деяние не е бил осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от 5 месеца е от вида, за който е допустимо отлагането на изтърпяването му /лишаване от свобода/ и същото е в рамките до три години. Съдът намери, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия и за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК, не е необходимо наложеното на А. А. Х. наказание лишаване от свобода, да бъде изтърпяно ефективно, тъй като личността му не е с висока степен на обществена опасност. Предвид на това, на основание чл.66 ал.1 от НК съдът отложи изпълнението на наложеното на подс. А. А. Х. наказание лишаване от свобода за срок от 5 месеца, за изпитателен срок от **ТРИ години, считано от датата на влизане на присъдата в сила.**

На основание чл.189, ал.2 от НПК съдът постанови направените по делото разноски за преводач в хода на БП в размер на 120.00 лева, да останат за сметка на органа, който ги е направил – ОД на МВР-Хасково.

Воден от гореизложеното, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

/М. Кирова/